

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 112/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Jakubčová a partneri, s. r. o., Rajská 7687/7, Bratislava, IČO 50 046 594, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Lenka Jakubčová, proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 2 T 73/2016 z 29. apríla 2021 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 3 Tos 98/2021-529 zo 14. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, práva na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) č. k. 2 T 73/2016 z 29. apríla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 98/2021-529 zo 14. júla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 76/2016 z 3. júla 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 To 36/2018 z 28. júna 2018 uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom

súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 roka so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov. Okresný súd uznesením č. k. 2 T 73/2016 z 29. apríla 2021 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tos 98/2021-529 zo 14. júla 2021 rozhodol o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia z dôvodu spáchania 16 dopravných priestupkov s tým, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roka sťažovateľ vykoná v ústave s minimálnym stupňom strázenia.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti nesúhlasil s právnym názorom krajského súdu, ktorý nespĺnenie podmienky vedenia riadneho života sťažovateľom počas plynutia skúšobnej doby videl v spáchaní 16 priestupkov na úseku cestnej premávky. Podľa názoru sťažovateľa *„Pri hodnotení splnenia povinnosti viesť v skúšobnej dobe riadny život, má súd povinnosť skúmať predovšetkým dodržiavanie právnych noriem, plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností. Spáchanie menej závažných priestupkov na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, preto ešte nemožno automaticky znamenať porušenie hodnotiacich kritérií pre osvedčenie sa podmieneného odsúdeného, a tým rozhodnúť, že sa odsúdený neosvedčil.“*. Už prezentovaný právny názor sťažovateľ podporil ďalšou argumentáciou, podľa ktorej (i) vedie riadny život, o čom svedčí aj posudok vydaný obcou [REDAKOVANÉ], (ii) je žiteľom troch detí, ktoré sú študentmi stredných a vysokých škôl, (iii) v obci sa zapája do mnohých dobrovoľných aktivít, (iv) v rámci výkonu poslaneckého mandátu poslanca obecného zastupiteľstva osobne prispel k zabezpečeniu zamestnania viac ako 40 obyvateľom obce, (v) osobne sa podieľal na verejnoprospešných projektoch obce, ako napríklad výstavbe multifunkčného ihriska, detského ihriska, rekonštrukcii kultúrneho domu a iných, a v neposlednom rade (vi) je kladne hodnotený aj farnosťou obce [REDAKOVANÉ]. V kombinácii s týmito skutočnosťami je sťažovateľ toho názoru, že právnou kategóriu vedenia riadneho života nie je možné stotožňovať len s bezúhonnosťou, ale v kombinácii s ďalšími zistenými skutočnosťami tak, ako ich predostrel aj krajskému súdu, ktorý v ich posúdení zlyhal, čím tak zaťažil svoje rozhodnutie arbitrárnosťou a v konečnom dôsledku sa tak dopustil porušenia ním označených základných práv a slobôd.

4. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesenie Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn.: 2T/73/2016 zo dňa 29.04.2021, ako aj uznesenie Krajského súdu Trnava, sp. zn.: 3Tos/98/2021-528 zo dňa 14.07.2021, zrušuje z dôvodu porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy, a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň Ústavný súd Slovenskej republiky nariaďuje odložiť vykonateľnosť Uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn.: 2T/73/2016 zo dňa 29.04.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava, sp. zn.: 3Tos/98/2021-528 zo dňa 14.07.2021, nakoľko právnymi následkami napadnutých právoplatných rozhodnutí hrozí závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

2. Sťažovateľ má nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

alt.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky nariaďuje v právnej veci *Uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda, sp. zn.: 2T/73/2016 zo dňa 29.04.2021, ako aj uznesenia Krajského súdu Trnava, sp. zn.: 3Tos/98/2021-528 zo dňa 14.07.2021, kde došlo k porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy, a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vec vrátiť na ďalšie konanie a zároveň priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- Eur (slovom: päťtisíc eur).*“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou podanej ústavnej sťažnosti je posúdenie ústavnej konformnosti napadnutých uznesení okresného súdu a krajského súdu, ktorými bol posúdený spôsob vedenia riadneho života sťažovateľa počas plynutia skúšobnej doby jeho podmieňného odsúdenia, ku ktorému došlo rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 76/2016 z 3. júla 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 5 To 36/2018 z 28. júna 2018. Nesúhlas s právnym posúdením veci všeobecnými súdmi spočíval v neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieňného odsúdenia z dôvodu spáchania 16 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v dôsledku čoho mu bol nariadený výkon trestu odňatia slobody v trvaní 1 roka, ktorého výkon mu bol pôvodne podmieňne odložený na skúšobnú dobu 2 rokov.

6. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu:

7. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť nepripustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje

subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

10. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému uzneseniu okresného súdu bolo možné podať sťažnosť podľa § 185 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažovateľ tento účinný prostriedok nápravy (zároveň aj riadny opravný prostriedok) aj využil a o ním podanej sťažnosti rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu z dôvodu nedostatku právomoci na jej posúdenie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu:

11. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

12. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

13. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), alebo ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel

a význam zákonného predpisu a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

14. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

15. Krajský súd v uznesení č. k. 1 Tos 22/2021 z 23. marca 2021 uviedol:

„Krajský súd je toho názoru, že správanie odsúdeného, ktorý v skúšobnej dobe spáchal 16 priestupkov, hoci aj na úseku cestnej premávky, nie je možné hodnotiť nijak inak ako skutočnosť, že v skúšobnej dobe nevedol riadny život a to aj napriek pozitívnemu hodnoteniu starostu obce [REDAKOVANÉ]. Obžalovaný sa opakovane dopúšťal protiprávneho konania, ktoré síce priamo nesúvisí s trestnou činnosťou, za ktorú mu bol uložený podmienený trest, ale uvedená skutočnosť predsa len svedčí o tom, že odsúdený ignoruje právny poriadok, nedodržiava právne predpisy a nerešpektuje právne normy. Opakované protiprávne konanie, vzhľadom na intenzitu opakovania, odôvodňuje záver, že odsúdený nevedol počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia riadny život. Z množstva priestupkov je nevyhnutné poukázať na priestupky zo dňa 12.3.2019 za prekročenie rýchlosti s pokutou 300 eur, na priestupok zo dňa 22.8.2018 za prekročenie rýchlosti s pokutou 200 eur, nerešpektovanie dopravných značiek dňa 28.03.2019, 26.06.2020 s pokutou po 20 eur, pričom ide o priestupky, ktoré sú spôsobilé ohroziť život a zdravie občanov, ako i spôsobiť škodu na majetku. Existencia uvedených priestupkov potvrdzuje správnosť záveru, že odsúdený nevedol počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia riadny život. Na základe uvedených skutočností je zrejmé, že neprichádzal do úvahy žiadny iný postup len premena trestu tak, ako to učinil okresný súd v napadnutom uznesení.“

16. Východisko právneho posúdenia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti spočíva v zhodnotení úvah krajského súdu, ktoré ho viedli k nesplneniu podmienky vedenia riadneho života sťažovateľom počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Krajský súd dospel k záveru o nesplnení podmienky vedenia riadneho života s poukazom na záver o spáchaní 16 priestupkov na úseku cestnej premávky.

17. Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté uznesenie krajského súdu určité, zrozumiteľné, ústavne akceptovateľné, logické a bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov rozhodnutia o potrebe nariadenia výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľa. Výklad a aplikácia krajským súdom aplikovaného znenia § 50 ods. 4 Trestného zákona rozhodne nepopierajú jeho znenie, zmysel a ani účel, pričom sú aj aprobované judikatúrou ústavného súdu v rovnakých právnych veciach, ktorá je už notorieta (spáchanie priestupkov na úseku cestnej premávky ako predpoklad nevedenia riadneho života, uznesenia ústavného súdu o odmietnutí sťažovateľmi podaných ústavných sťažností sp. zn. I. ÚS 121/2016, I. ÚS 286/2016, III. ÚS 473/2016, III. ÚS 244/2017, I. ÚS 522/2017, I. ÚS 150/2019, IV. ÚS 338/2021). Ústavný súd nevidí dôvod ani v prípade sťažovateľa na zmenu v tomto smere už ustálenej rozhodovacej praxe s poukazom aj na krajským súdom zdôraznenú mnohopočetnú priestupkovú recidívu, ktorá aj podľa ústavného súdu

svedčí o ignorácii možnosti uchádzať sa o rozhodnutie o osvedčení sa v skúšobnej dobe určenej pri podmieňnom odklade výkonu trestu odňatia slobody. Práve jej plynutie vylučuje, aby odsúdený, ktorému sa dostalo dobrodenia podmieňného odsúdenia, hazardoval s takou šancou opakovaným vedomým protiprávnym konaním, aj keď na úrovni priestupku.

18. Práve citácia z uznesenia ústavného súdu prezentovaná sťažovateľom (č. k. I. ÚS 407/2019 z 15. októbra 2019) dokumentuje, že podmienka vedenia riadneho života v skúšobnej dobe nie je splnená výlučne nespáchaním trestného činu, resp. môže byť porušená aj iným spôsobom nevedenia riadneho života spočívajúceho nielen (a typicky) v opakovanej priestupkovej delikvencii, ale aj v širšom kontexte založenom na dodržiavaní právnych noriem, plnení pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností (napr. z dôvodu nesplnenia súdom uloženej povinnosti uhradiť dlžne výživné počas plynutia skúšobnej doby podmieňného odsúdenia). Pre sťažovateľa je teda poukaz na uznesenie ústavného súdu nepriaznivý, pretože nesplnenie podmienky vedenia riadneho života bolo v tam posudzovanej veci naviazané na (čo i len) omisívne správanie sťažovateľa, kým v posudzovanej veci je jeho podstatou (dokonca) komisiívne, a to chronicky opakované, správanie sťažovateľa, ktoré je podľa zákona správnym deliktom na úrovni priestupku.

19. Ako ústavne konformnú (už nad rámec podstaty veci, ako je charakterizovaná v predchádzajúcich bodoch) posúdil ústavný súd aj časť napadnutého uznesenia krajského súdu o nemožnosti rozhodnutia o ponechaní podmieňného odsúdenia sťažovateľa v platnosti za súčasného primeraného predĺženia lehoty skúšobnej doby z dôvodu možnosti takéhoto rozhodnutia len počas plynutia skúšobnej doby podmieňného odsúdenia, nie po jej uplynutí, ako tento postup aproboval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v stanovisku trestnoprávneho kolégia č. k. Tpj 43/202 z 10. decembra 2012. Paradoxne aj tento právny názor bol aprobovaný ústavným súdom v sťažovateľom uvádzanom uznesení č. k. I. ÚS 407/2019-48 z 15. októbra 2019, z ktorého bodu 40 vyplýva: «Pokiaľ sťažovateľ namieta, že krajský súd sa nezaoberal možnosťou predĺženia skúšobnej doby po jej uplynutí podľa § 50 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, k tomu ústavný súd poznamenáva (čo napokon uviedol aj sťažovateľ v ústavnej sťažnosti, pozn.), že uvedenú problematiku už riešilo zákonom ustanoveným postupom [§ 21 ods. 3 písm. b) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov] trestnoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijatím stanoviska č. k. Tpj 43/2012 z 10. decembra 2012 na zjednotenie výkladu zákona v otázke aplikácie ustanovenia § 50 ods. 4 druhej vety, z ktorého vyplýva: „Rozhodnutie podľa § 50 ods. 4 písm. b) Trestného zákona o ponechaní podmieňného odsúdenia v platnosti a súčasne o primeranom predĺžení skúšobnej doby môže súd urobiť len v skúšobnej dobe podmieňného odsúdenia, o ktoré ide. Lehota predĺženej skúšobnej doby začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po uplynutí posledného dňa skúšobnej doby, ktorá sa predĺžila.“»

20. S ohľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K ostatným sťažovateľom označeným článkom ústavy a dohovoru:

21. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal porušenie aj čl. 17 ods. 2 ústavy, ktoré sa týka práva na osobnú slobodu (oproti jej pozbaveniu) a stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k porušeniu práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ktorého napádanie je aj štandardným postupom pri takomto type

ústavných sťažností a v samotnom obsahu tohto práva aj plne dostačujúcim), nemohlo vzhľadom na vecnú súvislosť označeného základného práva (v kontexte čl. 17 ods. 2 ústavy) s jeho tvrdeným porušením prostredníctvom rozhodnutia súdu (o pozbavení osobnej slobody) dôjsť ani k porušeniu základného práva na osobnú slobodu. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri sťažovateľom označenom práve na ochranu súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy. Obmedzenie osobnej slobody, ako aj narušenie rodinného života sú zákonným dôsledkom výkonu trestu odňatia slobody, pričom sa tak musí stať zákonným spôsobom. Ústavný súd nezistil, aby sa tak v prípade sťažovateľa nestalo, preto odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť pre porušenie čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 19 ods. 2 ústavy ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval sťažovateľovu námietku o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o nariadenie výkonu podmienene odloženého trestu odňatia slobody z dôvodu neosvedčenia sa sťažovateľa v skúšobnej dobe. Toto konanie, podobne ako konanie o podmienene prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (III. ÚS 548/2011, II. ÚS 441/2012, III. ÚS 244/2017, I. ÚS 150/2019) či konanie o zmene spôsobu výkonu trestu, alebo konanie o milosť a pod. sa totiž netýkajú rozhodnutia o „trestnom obvinení“ ani rozhodnutia o „občianskych právach a záväzkoch“. Pokiaľ ide o výkon rozhodnutí v trestných veciach, je čl. 6 dohovoru „vo svojej trestnej časti“ zásadne neaplikovateľný, pretože tu už nejde o rozhodovanie o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Rôzne konania týkajúce sa okolností výkonu uložených trestov (najmä trestu odňatia slobody) však môžu podliehať ochrane podľa čl. 6 dohovoru, avšak za predpokladu, že ide o rozhodovanie o „občianskych právach a záväzkoch“ (Enea proti Taliansku, rozsudok zo 17. 9. 2009). Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver o tom, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania, ktorá v trestných veciach zásadne nepresahuje okamih právoplatného rozhodnutia o vine a treste.

23. Keďže v predmetnom konaní sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda o vine a treste) ani o jeho občianskych právach a záväzkoch, ale na základe zmeny pomerov došlo v súlade so zákonom k nariadeniu výkonu už uloženého trestu, tento článok dohovoru nie je na dané konanie aplikovateľný. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. V prípade použiteľnosti dotknutého ustanovenia ako referenčnej normy by však bol záver rovnaký ako v bode 21.

24. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietol aj porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru, pričom nekonkretizoval, porušenie ktorého z tam uvedených ustanovení namieta. Vzhľadom na to ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (vzhľadom na závery uvedené v predchádzajúcich bodoch zároveň bez konštatácie čo i len potenciálnej možnosti iných vecných záverov v ktorejkoľvek z do úvahy prichádzajúcich alternatív).

25. Vzhľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti ako celku ostalo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. marca 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu